

Cảm Xúc

Trần Thị Thùy Linh

Rung động đầu đời – cảm xúc ấy thật khó tả! Tôi không biết có phải mình thật sự bị rơi vào tâm trạng đó hay không nữa chỉ biết rằng, cuộc sống của tôi đã gần như bị đảo loạn khi tôi gặp anh. Anh có một sức hút kỳ lạ, lôi cuốn tôi một cách nồng nhiệt. Trước đây, tôi luôn nghĩ rằng sẽ không ai có thể làm cho mình lung lay được nhưng giờ thì điều đó đã hoàn toàn biến mất.

Tôi thường gặp anh vào những lúc đi học còn anh thì đi học về. Anh đi ngược chiều với tôi Dán người thư sinh, khuôn mặt thanh tú và cặp kính ngự trên đôi mắt đẹp đến mê hồn của anh đã chinh phục tôi ngay từ lần gặp đầu tiên. Tôi luôn tự hỏi: “ Anh là ai mà sao ấn tượng đến thế?!”

Cả tôi và anh chẳng ai biết ại Tôi chỉ biết anh là học sinh của một trường cấp 3 trong thành phố. Đó là ngôi trường – nơi mà tôi suýt chút nữa thì gắn bó cả ba năm học cuối của thời phổ thông.

Bất cứ lúc nào tôi cũng nghĩ về anh. Tôi nghĩ đến anh như là mình đã quen anh lâu lắm rồi, nghĩ đến anh như chỉ có anh là một trên đời Học bài gặp bài khó, tôi lấy anh làm động lực để cố gắng. Lúc buồn ngồi một mình, tôi lấy anh làm niềm vui còn khi vui thì tôi lại lấy anh làm người chia xẻ. Mặc dù tất cả những điều đó chỉ là sự tưởng tượng, ảo mộng trong tôi nhưng tôi vẫn muốn lấy nó làm niềm vui thú cho riêng mình.

Tôi có một người chị họ học cùng trường với anh. Có một lần hai chị em đang ngồi nói chuyện với nhau thì tự nhiên chị nhắc đến một anh chàng có cái tên rất lịch lãm, tao nhã mà vừa nghe đã khiến người ta phải chú ý: Thiên Anh Tú! Chị nói anh này ở trường chi “ nổi” lắm. Qua lời tả của chị tôi thấy đó đúng là chàng trai mà tôi thầm mến. Tôi vừa thấy vui lại vừa cảm thấy buồn buồn. Vui vì chị ấy nói anh học rất giỏi lại năng động, xống xáo công việc chung còn buồn vì anh có rất nhiều “vệ tinh” bao quanh. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao tôi buồn nữa Tôi thấy mình thật “hâm” nhưng điều đó luôn ám ảnh trong đầu tôi Tự nhiên tôi có cảm giác sợ mất anh kinh khủng. Tôi sợ phải nhìn thấy anh đi chơi với người con gái khác dù rằng anh có là gì của tôi đâu

Đôi lúc tôi lại thấy mình thật vô lý. Tôi tự trách mình: “ Tại sao lại để những suy nghĩ ấy lọt vào đầu Tại sao lại không lo mà học đi, cứ nghĩ linh tinh thế?”

Tôi cứ trách móc mình nhưng chính tôi lại không thể làm tình hình biến đổi khác đi được và hình ảnh của anh đã in đậm trong tâm trí tôi: hình ảnh của một chàng trai ngày ngày đạp xe đi học về với khuôn mặt khôi ngô cùng nụ cười thường trực trên môi Nó đã khiến tôi nghĩ rằng: chắc mình không đủ can đảm để vượt qua mất. Tôi đành kệ cho cuộc sống muốn thế nào thì thế. Nhưng tôi biết có một thực tại mà tôi phải chấp nhận đó là: sẽ không bao giờ tôi có được anh!

Và sự rung động đầu đời đã đến với tôi như thế đó. Nó đã mang lại cho tôi khá nhiều hương vị ngọt ngào dù chỉ trong tưởng tượng nhưng cũng chính vì lẽ đó mà nó sẽ không bao giờ phai nhạt trong tôi, trong tâm hồn của một cô bé lớp 10 đầy mộng mơ!